

LBRIS

We know
books

Andreea Daniela Nemeş

Eu am văzut îngeri!

Bucureşti

 editura
ORTODOXIA

Cuprins

Un altfel de profesor	5
Cel fără de nume	13
Un joc nevinovat	17
Doamna cu cățeii	25
Tanti Vali	29
Unde sunt oamenii?!	35
Ce greu e să fii smerit	41
Ispita	47
O discuție de oameni mari	53
Un om simplu	59
Locul meu	65
Copii sunt doar copii!	71
Măcar atât	77
Nădejdea	83
Epilog	89

După cum, iarăși, dacă-ți lipsește smerenia, te ostenești în zadar, degeaba și fără de folos, chiar de-ai săvârși toate celelalte virtuți. Te asemeni cu cel ce a zidit casa pe nisip, care a îndurat osteneala, dar n-a cules folosul, pentru că n-a pus casei sale temelie trainică (Matei 7, 26-27). Așa că omul care face un bine, dar îl face fără smerenie, a pierdut totul și a stricat totul.

Iar când spun smerenie, nu mă gândesc la smerenia cuvântului, nici la smerenia în vorbă, ci la smerenia cea din adânc, din inimă, din suflet, din cuget, pe care singur Dumnezeu o vede."

Sfântul Ioan Gură de Aur

Un alt fel de profesor

În parc. Din nou în parc.

Până să se nască fetița mea nu aveam timp de nimic. De când o am pe Nectară am timp de orice. De făcut mâncare, curățenie, cumpărături și de ieșit în parc. Niciodată nu m-aș fi gândit că printre mămici, bunici, bone și mulți copii gălăgioși poți trăi cele mai intense momente din viața ta.

Cel despre care vreau să vă vorbesc vine în parc, se așează pe o bancă, se uită cu drag la copii, scrie ceva într-un caiet și apoi pleacă. E mereu trist. E un om al străzilor. Așa ca miile care trec zilnic pe lângă noi parcă apărând de nicăieri. Mereu când trec pe lângă el pune capul în pământ.

De câteva zile un băiețel, pe care îl cheamă Ionuț, se duce la el. Îi dă un caiet, iar bărbatul - nea Mihai, așa cum aud că îl cheamă - îi dă altul.

Repede eu - marea războinică - intru la bănuiele. Oare ce face cu copilul?! Și bineînțeles, în zece minute, am deja cele mai sumbre scenarii în minte.

Îl las pe copil să se îndepărteze de el și alerg să îl ajung din urmă nu înainte de a arunca o vorbă în vânt - așa ca să nu tac - "Pe unii ca voi ar trebui să vă ia poliția".

- Băietele! Stai puțin. Te rog să ai grijă cu astfel de oameni, sunt periculoși!

- Cine tanti? Nea Mihai? Cum să fie periculos. Mă ajută la matematică. În fiecare zi îmi dă lecții. Eu aduc un caiet cu lecția de ieri, iar el îmi dă altul cu exerciții noi, și tot așa. Părinții mei nu au bani de meditații așa că nea Mihai care a fost cândva profesor de matematică la facultate, mă ajută.

Doamne, ce-am făcut?

Îl las pe copil și fug iar. În sens invers acum. Nu e așa de ușor cu un copil în brațe așa că îl văd pe bărbat cum dispare după un colț de stradă.

Zilele următoare nu au mai venit în parc. A venit apoi iarna. Mereu mă gândeam la ei.

Într-una din zile la un magazin îl văd pe Ionuț. Las totul baltă, o iau pe micuța mea repede în brațe și mă îndrept spre copil ca nu cumva să îl pierd.

- Săru' mâna tanti. Ce mare e fetița!

- Da! A crescut. Ce faci Ionuț?

- Bine tanti. Am luat locul întâi la olimpiada de matematică pe oraș și acum merg pe județ.

- Mă bucur atât de mult pentru tine.

- Noroc cu nea Mihai; fără el...

- Mă bucur să aud că e bine. Nu ați mai venit prin parc.

- Da! Atunci când ne-am văzut ultima oară, o mașină a dat peste nea Mihai și i-a rupt un picior. Am făcut lecțiile la mine în scara blocului că era mai cald.

- Ionuț, peste câteva zile e ziua fetiței mele și așa vrea să te invite. Roagă-l pe nea Mihai să vină și el.

- Bine tanti, vom veni!

- Pe fetița mea o chemă Nectarial!

- Știu tanti, știu de la nea Mihai; e tot ce mai aud, în timp ce copilul aleargă spre ușă.

Aștept cu nerăbdare ziua Nectariei. Îi aștept pe Ionuț și pe nea Mihai. Trebuie să îmi cer iertare. Eu cea mândră, care nu știe să zică "iartă-mă", o voi face acum.

Sună soneria. Ei trebuie să fie. Alerg într-un suflet la ușă. Ionuț e singur.

- Și nea Mihai?

- Nu a mai apucat să vină! A murit de cinci zile.

Simt că cerul cade peste mine. Doamne, cum să-mi mai cer acum iertare?

Ionuț îmi întinde un pachet frumos legat cu o panglică roșie.

- E de la nea Mihai. Pentru Nectaria.

Îl desfac în grabă. O culegere de matematică, semnată Mihai Ștefănescu. Îl duc pe copil în cameră și îi las pe toți în grija soțului meu.

Trebuie să ajung în altă cameră. Un om al nimănuui s-a gândit la fetița mea. Iar eu l-am amenințat cu poliția, pentru că în marea lui singurătate ajută un copil...

Ionuț a intrat nesimțit în cameră și m-a luat de mână.

- Tanti, nu plângeți. Nea Mihai e acum cu Maria, Sânziana și Codrin ai lui.

Acum aflu că a avut familie. Părinții lui au fost medici, iar el profesor universitar. În urmă cu trei ani, în timp ce se întorceau dintr-un concediu, o mașină a intrat în plin în ei și au murit toți. Doar el a scăpat. Nu a găsit puterea să meargă mai departe și a ajuns pe străzi.

- Știți tanti, nea Mihai a fost un om mare. Atunci când îmi explica cele mai grele exerciții de matematică îmi spunea că îi aduc aminte de Codrin, iar Nectaria de Sânziana lui. Ne-a iubit mult pe amândoi. Eu știu că acum e în cer. I-am spus de Dumnezeu și de Maica Domnului și a vrut să îi cunoscă. Am fost la biserică și a fost tare fericit. Acum câteva zile l-am vădit. Era pe o pajiște frumoasă, înconjurat de copii. Eu cred că e în cer. Dă lecții de matematică copiilor săraci.

Iau copilul în brațe și îl strâng tare, tare de tot.

Prin cine îți arăți tu Doamne, înțelepciunea și puterea ta...

Iau copilul de mână și ne întoarcem să o sărbătorim pe micuța mea.

“Lasă judecata Aceluia Care știe cele ascuse ale minții. Și deși socotești că știi cu deamănuntul cele ale aproapelui, greșită este judecata ta, căci cine dintre oameni știe cele ale omului, decât duhul omului, care este în el? (I Cor., 2, 11).

Câți din cei lepădați și proști vor străluci mai luminat decât soarele?

Și câți din cei vestiți și mari se vor descoperi că sunt cenușă și morminte văruite?”

Sfântul Ioan Gură de Aur

Cel fără de nume

În fiecare zi trec pe lângă el. Dar nu îl bag în seamă. De ce aş face-o? Eu am viaţa mea, treburile mele... ca fiecare dintre noi. E murdar şi cu haine rupte. Mereu caută prin gunoaie şi se bucură pentru orice nimic. Ce bine ar fi dacă aş putea fi şi eu ca el. Dar pe mine nu mă mai bucură nimic. Dacă ai de toate... ce să te mai bucare. Şi tot nu eşti mulţumit!

Îngână mereu ceva. Ce oare? Şi cu cine vorbeşte că mereu e singur?

O fi şi nebun, îmi zic în gând. Mai bine îl las în pace.

Trecem unul pe lângă altul fără să ne zicem nimic.

Mă gândesc de ceva timp ce bine că aici, în curtea interioară a blocului, face cineva curat zilnic. Nici urmă de mizerie așa că micuța mea se poate juca fără să dea peste toate gunoaietele aruncate de cei mari. Mă și gândeam ce harnici și matinali sunt cei de la salubritate.

Într-o dimineață mă trezesc mai